

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **R. Z.**
bytem L. 32, X V.
zastoupený advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
sídlem Horní náměstí 7, Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
Staroměstské náměstí 6, Praha 1

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. MMR-29172/2016-83/2049,
ve věci přezkumného řízení**

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. 3. 2017, č. j. MMR-29172/2016-83/2049 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit České republice částku 815 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Přerova (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, č. j. MMPř/139652/2012/Kl, na žádost manželů K. (dále jen „žadatelé“) umístil stavbu víceúčelové nádrže H. na pozemcích žadatelů parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. L. Žalobce, který je vlastníkem sousedního pozemku, se stavbou nádrže nesouhlasí, a proto dal podnět k jeho zrušení v přezkumném řízení.
2. Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) přezkumné řízení zahájil a předmětné územní rozhodnutí jako nezákonné dne 8. 8. 2013 změnil tak, že žádost žadatelů zamítl. Žalovaný však toto rozhodnutí dne 21. 11. 2013 zrušil. Krajský úřad následně po vrácení věci dne 29. 11. 2013 rozhodnutí o umístění stavby jako nezákonné zrušil, což žalovaný dne 24. 4. 2014 potvrdil. Žalobu žadatelů proti potvrzujícímu rozhodnutí žalovaného zdejší soud dne 7. 11. 2014 zamítl, avšak rozsudek, stejně jako rozhodnutí žalovaného dne 12. 2. 2015 zrušil Nejvyšší správní soud. Žalovaný následně dne 18. 6. 2015 zrušil rozhodnutí krajského úřadu, který následně dne 5. 8. 2015 přezkumné řízení z procesních důvodů zastavil. Usnesení krajského úřadu však k žalobě žalobce rozsudkem ze dne 2. 3. 2016, č. j. 65 A 59/2015-34 zrušil zdejší soud a uložil krajskému úřadu rozhodnout v přezkumném řízení v souladu s právním názorem vyjádřeným již předtím v rozsudku Nejvyššího správního soudu.
3. Krajský úřad usnesením ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 38176/2016 přezkumné řízení opět zastavil. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání.
4. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) jako opožděné. Žalovaný uvedl, že při doručování rozhodnutí krajského úřadu nebyla zplnomocněná zástupkyně žalobce M. J., které žalobce udělil plnou moc dne 5. 1. 2014, zastižena, proto jí byla písemnost uložena a připravena k vyzvednutí dne 30. 5. 2016 u provozovatele poštovních služeb. Jelikož nebyla zásilka v úložní době vyzvednuta, je považována dle § 24 odst. 1 s. ř. z doručenou desátým dnem od uložení, t. j. dne 9. 6. 2016. Dne 10. 6. 2016 tak začala plynout patnáctidenní lhůta pro podání odvolání, která marně uplynula dne 24. 6. 2016. Odvolání žalobce bylo podáno k poštovní přepravě až dne 27. 6. 2016, tudíž opožděně.
5. Včas podanou žalobou žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Namítal, že řízení bylo zatíženo vadami v oblasti doručování. Uvedl, že dne 15. 1. 2014 doložil do spisu plnou moc udělenou obecné zmocněnkyni M. J. pro zastupování v řízení, přičemž na plné moci byla uvedena doručovací adresa P., B. H. 20. Správní orgány obou stupňů však od počátku postupovaly při doručování písemností v rozporu s touto plnou mocí a doručovaly výhradně žalobci samotnému na adresu L. 32, výsledkem čehož bylo to, že žalobce, jakožto osoba bez právního vzdělání nabytí dojmu, že i přesto, že si zvolil pro řízení zástupce, mají být písemnosti doručovány do jeho rukou na jeho adresu, kde mj. fakticky žije i zmocněnkyně žalobce, o čemž měl krajský úřad vědomost. Doručoval-li

krajský úřad po většinu doby trvání správního řízení na jednu adresu, byť v rozporu se zákonem, byli žalobce i jeho zmocněnkyně utvrzeni v přesvědčení, že mají listiny zasílané krajským úřadem na adrese trvalého bydliště žalobce. Žalobce popsal, že první nesrovnalosti v doručování se objevily až v dubnu 2016, kdy se krajský úřad pokoušel doručovat vyrozumění o doplnění podkladů pro rozhodnutí ze dne 19. 4. 2016. O této listině se zmocněnkyně dozvěděla náhodně při nahlížení do spisu dne 21. 4. 2016, její doručení tedy očekávala. Když se cca týden nic nedělo, dotazovala se zmocněnkyně dne 28. 4. 2016 nejprve e-mailem a bezprostředně poté telefonicky, kdy jí bude tato listina doručena. Z telefonátu se zmocněnkyně dozvěděla, že jí byla písemnost zaslána do P., požádala tedy pracovníci krajského úřadu, aby i písemnosti nebyly doručovány do P., neboť se na této adrese fakticky nezdržuje, nýbrž do L. 32, kde se zdržuje a kam byly až dosud všechny písemnosti zasílány. Již zaslano písemnost, o níž zmocněnkyně věděla, si vyzvedla v P., avšak měla za to, že na základě předmětného telefonického hovoru jí bude krajský úřad nadále doručovat do L. Během telefonátu ji pracovnice krajského úřadu nevyzvala ani nepučila o nutnosti učinit změnu adresy pro doručování písemně. V jejím přesvědčení ji utvrdil fakt, že usnesení o zastavení řízení bylo doručeno právě na adresu L. 32, a to dne 10. 6. 2016. O doručení na tuto adresu v dobré víře žalobce a jeho zmocněnkyně odvozovali počátek běhu odvolací lhůty, o doručení na adresu v P. se vůbec nedozvěděla. Pokud krajský úřad bez předchozího upozornění změnil zavedenou, byť nezákonnou, praxi při doručování, jde o nesprávný úřední postup. Rozhodnutí žalovaného, které popsané vady využilo, je nezákonné.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
7. Při jednání dne 15. 11. 2018 žalobce zdůraznil, že ve věci existovala zavedená praxe doručování písemností přímo žalobci do L., nikoli jeho zástupkyni do P. Pokud tedy bylo usnesení o zastavení řízení bez jakéhokoli průvodního dopisu doručeno opětovně do L. žalobci, tento legitimně vyvozoval, že právě od data tohoto doručení mu plyne lhůta pro podání odvolání. Naopak neměl důvod předpokládat, že dříve již byla tatáž písemnost zaslána jeho zmocněnkyni do P. Krajský úřad se dopustil zmatečného postupu, kdy nad rámec svých pravomocí zaslal zastoupenému účastníku, a to opakovaně, písemnosti, které nedoprovodil žádným sdělením o tom, že se nejedná o doručování, jež by zakládalo běh lhůty pro podání odvolání. Žalobce byl tak významně poškozen na svých právech, kdy jím včas podané odvolání bylo posouzené jako opožděné.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že:
 - dne 15. 1. 2014 byla krajskému úřadu doručena plná moc, vystavená žalobcem dne 5. 1. 2014, kterou zmocnil M. J., bytem B. H. 20, P., aby jej zastupovala jako zmocněnec ve správních řízeních týkajících se územního rozhodnutí č. 157/2012 ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. 2012/102920/STAV/SU/KI, č. j. MMPPr/139652/2012/Kl. ve věci umístění stavby víceúčelové nádrže H. a v přezkumu výše uvedeného rozhodnutí na základě podaného podnětu k přezkumu dne 29. 5. 2013, sp. zn. KÚOK/50374/2013/OSR/7099;

- stavební úřad zaslal listiny ve věci předmětného územního řízení, a to oznámení ze dne 15. 7. 2014, č. j. MMR/084772/2014/Kl, usnesení č. j. MMR/099060/2014/Kl ze dne 19. 8. 2014, a usnesení č. 54/2015 ze dne 31. 8. 2015, žalobci na adresu L. 32;

- žalovaný zaslal rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MMR-3648/2014-83/355, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 29. 11. 2013, č. j. KUOK 101903/2013, jakož i rozhodnutí ze dne 18. 6. 2015, č. j. MMR-15871/2015-83/1079 o zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 29. 11. 2013, č. j. KUOK 101903/2013, žalobci na adresu L. 32;

- krajský úřad zaslal usnesení o zastavení přezkumného řízení ze dne 5. 8. 2015, č. j. KUOK 71625/2015 žalobci na adresu L. 32.

10. Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že po vrácení věci krajskému úřadu po kasačním rozsudku ze dne 2. 3. 2016, č. j. 65 A 59/2015-34, byla dne 5. 4. 2016 určena oprávněnou úřední osobou ve věci Ing. H. K. Tato dne 19. 4. 2016 vyrozuměla účastníky o doplnění podkladů rozhodnutí a o jejich právu se s podklady dle § 36 odst. 3 s. ř. seznámit. Toto vyrozumění bylo zasláno M. J. na adresu B. H. 20, P. Dne 21. 4. 2016 M. J. nahlédla do spisu, přičemž spis doplnila o znalecký posudek. Dne 2. 5. 2016 si písemnost zaslano na adresu B. H. 20, P., osobně převzala na poště. Žalobci vyrozumění zasláno nebylo. Podáním ze dne 10. 5. 2016 se žalobce ve věci písemně vyjádřil. Dne 27. 5. 2016 vydal krajský úřad rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení č. j. KUOK 38176/2016, které zaslal dne 27. 5. 2016 M. J. na adresu B. H. 20, P. Zásilka byla uložena na poště dne 30. 5. 2016 a dne 13. 6. 2016 byla jako nevyzvednutá vložena do schránky. Z přehledu odeslaných zásilek krajského úřadu soud dále zjistil, že dne 30. 5. 2016 bylo usnesení zasláno také žalobci na adresu L. 32. Zásilka obsahující usnesení byla na poště uložena dne 1. 6. 2016 a dne 10. 6. 2016 si ji žalobce osobně vyzvedl. Dne 27. 6. 2016 oznámil krajský úřad stavebnímu úřadu, že dne 15. 6. 2016 nabylo usnesení č. j. KUOK 38176/2016 právní moci. Téhož dne podal k poštovní přepravě žalobce odvolání proti předmětnému usnesení, které bylo krajskému úřadu doručeno dne 28. 6. 2016. Dne 8. 7. 2016 sdělil krajský úřad stavebnímu úřadu, že u usnesení č. j. KUOK 38176/2016 byla vyznačena doložka právní moci nesprávně, neboť usnesení nabylo právní moci až dne 25. 6. 2016. Dne 11. 7. 2016 krajský úřad předložil žalovanému podané odvolání žalobce jako opožděné. V předkládací zprávě uvedl, že vzhledem k plnomoci udělené dne 5. 1. 2014 bylo doručováno žalobci prostřednictvím jeho zmocněnkyně M. J. a doručování žalobci mělo pouze informativní charakter bez právních účinků doručení. Z toho důvodu nebyl žalobce uveden ani v rozdělovníku. Dne 14. 3. 2017 žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné.

11. Z důkazů provedených při jednání dne 15. 11. 2018 soud zjistil:

- z e-mailu odeslaného dne 28. 4. 2016 z adresy x na adresu x že v 11:05 hod. odeslala M. J. Ing. K. žádost o informaci, jak je možné, že dopis, o kterém Ing. K. M. J. říkala minulý čtvrtek, ještě nepřišel;

- z výpisu použitých služeb operátora k telefonnímu číslu X, že dne 28. 4. 2016 byl z telefonního čísla X uskutečněn v 11:11 hod. hovor v trvání 13 minut na číslo X;

- ze sdělení krajského úřadu ze dne 13. 11. 2018, že vyrozumění účastníků o doplnění podkladů pro rozhodnutí ze dne 19. 4. 2016 bylo doručováno M. J. na adresu B. H. 20, P., jako zástupkyni žalobce. Dále uvedl, že dne 28. 4. 2016 se M. J. telefonicky dotazovala na průběh řízení a při tomto hovoru byla Ing. K. upozorněna na skutečnost, že žádá-li

o změnu doručovací adresy, musí tak učinit písemně. Jelikož změna doručovací adresy zmocněnkyně nebyla písemně doložena, zaslal krajský úřad dne 27. 5. 2016 usnesení o zastavení řízení ze dne 27. 5. 2016 M. J., jakožto zástupkyni žalobce, opět na adresu B. H. 20, P., a dále dne 30. 5. 2016 žalobci na adresu L. 32, avšak pouze na vědomí pro zajištění ochrany práv účastníka;

- z fotokopie obálky, že žalobci byla dne 30. 5. 2016 odeslána zásilka doporučeně v úřední obálce;

- z výpovědi svědkyně J., že dne 21. 4. 2016 jela ke krajskému úřadu nahlédnout do spisu a při té příležitosti jí Ing. K. sdělila, že den před tím, tj. 20. 4. 2016 jí byla odeslána výzva k seznámení se s podklady. Jelikož však žádná písemnost nebyla ani po týdnu doručena, napsala Ing. K. e-mail, v němž se na danou písemnost dotazovala. Chvilí po odeslání e-mailu se však rozmyslela tak, že nechce čekat na odpověď na e-mail a rozhodla se dotázat telefonicky. Ing. K. jí po nahlédnutí do spisu sdělila, že jí písemnost byla odeslána na adresu B. H. 20, P. Na to jí svědkyně sdělila, že jí přece říkala, že bydlí s žalobcem v L., a požádala Ing. K., ať je jí doručováno do L., že tam přece bylo doručováno vždy. Na to Ing. K. sdělila, že na plné moci má zmocněnkyně uvedenu adresu v P. Na to jí svědkyně opakovaně řekla, že na této adrese nebydlí, že bydlí v L., a ať je Ing. K. tak hodná a doručuje jí písemnosti do L. Ing. K. jí toto nepřislíbila, avšak ani svědkyni nesdělila, že bych měla požádat o změnu doručovací adresy písemně. Když následně přišlo usnesení o zastavení řízení žalobci do L., vykládala si to svědkyně tak, že Ing. K. vyhověla žádosti a zaslala rozhodnutí do L.;

- z výpovědi svědkyně Ing. K., že po vrácení věci žalovaným v roce 2016 vydala jakožto oprávněná úřední osoba opatření podle § 36 odst. 3 s. ř., které doručovala M. J., jelikož ve správním spise byla založena plná moc udělená žalobcem. Dále uvedla, že si je vědoma toho, že po udělení plné moci v r. 2014 bylo v jednom případě v r. 2015 nesprávně doručeno rozhodnutí přímo žalobci a nikoli M. J., a nadto bylo toto nesprávně doručované rozhodnutí následně zrušeno. Mám k dispozici toliko sběrných arch spisu, neboť správní spis je v držení soudu, z tohoto archu se mi podává, že 21. 4. 2016 mi byla předložena opětovně plná moc pro M. J. z 5. 1. 2014. Po tomto datu jsem tedy již doručování p. J. o to více hlídala. Dále uvedla, že dne 21. 4. 2016 M. J. nahlížela do spisu, ale nevzpomíná si, zda při té příležitosti řešily cokoli stran adresy pro doručování, předpokládá však, že nikoliv, neboť taková skutečnost by byla součástí záznamu na obálce spisu. Dále uvedla, že jí M. J. volala, avšak nevzpomíná si, kdy to přesně bylo a co bylo obsahem telefonátu. Připustila, že žádost o doručování do L. ze strany M. J. mohla proběhnout, neboť tomu odpovídá její následný postup, kdy poté písemnost do L. odesílala. Dále uvedla, že v situacích, kdy úřad vyhoví žádosti o doručování na jinou adresu, než je uvedena ve spise, vždy vyrozumí žadatele o tom, že účinky doručení nastanou už s doručením na původní adresu, a dále že osobě žádající telefonicky o doručování na jinou než ve spise uvedenou adresu telefonicky sdělí, že musí požádat o změnu adresy pro doručování písemně, popř. do protokolu. Zda takové poučení dala i M. J. si však nevzpomíná. Dále uvedla, že neví přesně, proč bylo usnesení zasíláno žalobci o několik dní poté, co bylo zasláno ostatním účastníkům, předpokládá však, že teprve při zakládání rozhodnutí do spisu mohla objevit vlastní poznámku o žádosti o doručování žalobci do L. Uvedla, že se nejedná o běžnou praxi, písemnosti jsou doručovány zásadně účastníkům, kteří jsou v rozhodnutí uvedeni, avšak tady se tak stalo. Dále uvedla, že neví, zda bylo žalobci při doručování usnesení o zastavení řízení jakkoli sděleno, že se jedná pouze o doručování na vědomí. Běžná praxe je taková,

že se v takových případech k doručované písemnosti přikládá sdělení o tom, že je písemnost zasílána pouze na vědomí. Toto sdělení se však nezakládá do správního spisu. Dále uvedla, že neví, jakým typem obálky se písemnosti zasílané toliko na vědomí odesílají a zda je lze nějak odlišit od písemností zasílaných do vlastních rukou, jejichž doručení je pro běh lhůt relevantní. Dále uvedl, že skutečnost, že se jednalo pouze o doručování na vědomí, vyplývá i z toho, že do L. byla zasílána písemnost jako adresátu žalobci, nikoli M. J. Žalobce byl v řízení zastoupen, proto z doručování přímo jeho osobě nemohla žádná práva plynout.

12. Krajský soud v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. hodnotil skutečnosti zjištěné při jednání v souhrnu se zjištěným obsahem správního spisu a dospěl k následujícímu skutkovému závěru:
13. I přes doloženou plnou moc pro zastupování žalobce v územním řízení a přezkumném řízení M. J. s adresou pro doručování B. H. 20, P., doručovaly všechny správní orgány, tj. stavební úřad, krajský úřad i žalovaný svá rozhodnutí, jakož i další písemnosti od ledna 2014 do dubna 2016 toliko žalobci samotnému (jako adresátovi) do jeho bydliště v L. 32. Jednalo se přitom o doručování písemností, s jejichž doručením byl spjat běh lhůt pro podání opravných prostředků, vyjádření spod. První písemností zaslanou zmocněnkyni žalobce na adresu B. H. 20, P. bylo vyrozumění účastníků o doplnění podkladů pro rozhodnutí ze dne 19. 4. 2016. Tuto zásilku si zmocněnkyně žalobce vyzvedla až dne 2. 5. 2016, tj. poté, co se telefonicky dne 28. 4. 2016 od Ing. K. dozvěděla, že jí byla písemnost zaslána právě do P., namísto do L., kam byly dosud veškeré písemnosti v řízení zasílány. Tuto zásilku si tedy zmocněnkyně žalobce vyzvedla na poště, neboť o jejím odeslání úřadem dne 20. 4. 2016 do P. byla předem informována. Současně však při telefonátu dne 28. 4. 2016 požádala o doručování do L. Ing. K. jí sice nebylo výslovně přislíbeno, že její žádosti bude vyhověno, nebyla však současně poučena o nutnosti žádat o změnu doručovací adresy písemně. Následně bylo usnesení krajského úřadu doručeno dne 10. 6. 2016 žalobci do L., avšak bez vyrozumění o tom, že se jedná toliko o doručení na vědomí, jemuž předcházelo doručení jeho zmocněnkyni do P.
14. Krajský soud přihlédl zejména ke skutečnosti, že svědkyně Ing. K. si na relevantní skutečnosti, zejména obsah telefonátu s M. J. nepamatovala a při své výpovědi jen dovozovala, jak zřejmě postupovala, a to pouze na základě tvrzených obvyklých postupů. Obsah výpovědi Ing. K., která si nebyla jistá tím, zda s M. J. vůbec o adresách pro doručování dne 28. 4. 2016 telefonicky hovořila, je proto v rozporu s jednoznačným vyjádřením krajského úřadu ze dne 13. 11. 2018, neboť svědkyně nepotvrdila, že by zmocněnkyni žalobce poučila o nutnosti požádat o změnu adresy pro doručování písemně a že by jí sdělila, že jí či žalobci budou písemnosti do L. doručovány toliko na vědomí. Naproti tomu si svědkyně M. J. byla jistá tím, že se jí takového poučení v telefonátu nedostalo, stejně jako jí nebylo sděleno, že její žádosti o doručování písemností do L. nebude vyhověno. Krajský soud hodnotil výpověď svědkyně J. jako věrohodnou. Při neexistenci úředního záznamu o obsahu telefonátu nezbylo krajskému soudu než vycházet z výpovědi svědkyně J., kterou nebyla obecná tvrzení svědkyně K. o předpokládaných postupech a obvyklé praxi s to zpochybnit.
15. Ve vztahu k hodnocení obsahu obálky obsahující usnesení krajského soudu, doručované dne 30. 5. 2016 žalobci do L., krajský soud uvádí, že výpovědi svědkyně J. bylo prokázáno tvrzení žalobce, že se v obálce žádné vyrozumění o tom, že se jedná o doručení pouze na vědomí, přiloženo nebylo. Svědkyně Ing. K. uváděla pouze předpoklad, že taková

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

písemnost v obálce byla, na základě obvyklé praxe. Na druhé straně však přiznala, že nebývá obvyklou praxí zasílání písemností zastoupenému účastníkovi na vědomí, a přesto se tak v posuzované věci mělo stát. Argument svědkyně Ing. K., že žalobci muselo být zřejmé, že se nejedná o doručení, od něhož by plynula lhůta pro podání opravného prostředku, neboť bylo do L. doručováno jako adresátu jemu a nikoli jeho zmocněnkyni, je lichý, neboť v minulosti bylo od roku 2014 zcela pravidelně doručováno do L. přímo žalobci, a nikoli jeho zmocněnkyni i přes existenci plné moci. Výpověď svědkyně Jandové tak opět při neexistenci svědkyně K. tvrzeného sdělení o doručování toliko na vědomí nebyla zpochybněna.

16. Žalobce tudíž dle závěru soudu zcela logicky a legitimně předpokládal, že se v případě zásilky, kterou si dne 10. 6. 2016 vyzvedl na poště, jedná o doručení, s nímž je spojen počátek běhu lhůty pro podání odvolání proti doručovanému usnesení, stejně jako zmocněnkyně žalobce legitimně usoudila, že Ing. K. její žádosti o doručování písemností do L. vyhověla a rozhodnutí, na rozdíl od předchozí písemnosti, tam opět zaslala, a to v souladu se zavedenou praxí přímo žalobci. Z obsahu spisu ani z výpovědí svědkyň nevyplývala žádná skutečnost, z níž by mohl soud dovodit, že zmocněnkyně žalobce již přede dnem 10. 6. 2016 věděla o existenci a obsahu usnesení krajského úřadu.
17. Podle § 34 odst. 2 s. ř. s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.
18. V posuzované věci bylo doručování písemností žalobci v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. pravidlem, nikoli ojedinělým excesem, jak tvrdila svědkyně Ing. K. O ojedinělý případ se sice možná jednalo u doručování ze strany krajského úřadu, avšak podstatné je, že krajský úřad kromě usnesení ze dne 5. 8. 2015 žádnou jinou písemnost účastníkům ve věci přezkumného řízení od ledna 2014, kdy M. J. převzala zastoupení žalobce, nezasílal. Krajský soud proto nutně přihlédl k tomu, jak bylo žalobci doručováno všemi správními orgány, které v územním a přezkumném řízení vystupovaly.
19. Nedbalý přístup správního orgánu při vedení spisu (ignorování založené plné moci, neporízení úředního záznamu o obsahu telefonátu úřední osoby se zástupcem účastníka, či nezakládání vyrozumění účastníků zasílaných jim s rozhodnutími) nemůže být na újmu účastníkům řízení. Doručoval-li krajský úřad dle svého sdělení ze dne 13. 11. 2018 žalobci rozhodnutí, ačkoli byl tento zastoupen, „pro zajištění ochrany práv účastníka“, pak tímto postupem procesní situaci zcela znepráhlednil a naopak práva žalobce, jakožto účastníka řízení, porušil. Vzbudil totiž v žalobci a jeho zmocněnkyni legitimní přesvědčení o tom, že tímto doručením bylo vyhověno žádosti zmocněnkyně žalobce o doručování písemností do L., kde se tato zdržuje. Nadto krajský úřad odeslal žalobci zásilku o tři dny později než jeho zmocněnkyni, tudíž v neprospěch žalobce došlo k fikci doručení písemnosti M. J. do P. dle § 24 odst. 1 s. ř. o den dříve, než si sám písemnost převzal na poště. Skutečnost, že jako adresát písemnosti byl uveden žalobce a nikoli jeho zástupkyně, nemohla legitimní přesvědčení žalobce a jeho zmocněnkyně otřást, neboť takto správní orgány doručovaly v celém správním řízení. Žalobce ani jeho zmocněnkyně rovněž nemohli bez dalšího předpokládat, že krajský úřad zaslal totéž rozhodnutí jak žalobci osobně, tak jeho zmocněnkyni, neboť takovýto postup nebyl nikdy předtím žádným správním orgánem zvolen.

20. Krajský soud proto uzavírá, že krajský úřad při doručování usnesení ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 38176/2016, porušil § 34 odst. 2 s. ř. tím, že doručením usnesení žalobci v něm s ohledem na dosavadní postup v řízení vzbudil legitimní přesvědčení, že se jedná o doručení, s nímž jsou spjaty účinky pro běh lhůty pro podání odvolání, ačkoli tomu tak nebylo. Pokud krajský úřad bez upozornění změnil zavedenou, byť nezákonnou, praxi při doručování, jedná se o nesprávný úřední postup, jehož negativní důsledku nemohou vést k odepření procesního práva účastníka řízení. Žalovaný proto posoudil včasnost podaného odvolání nesprávně, neboť při počítání běhu lhůty pro podání odvolání vycházel z doručení usnesení krajského úřadu zmocněnkyni žalobce fikcí dne 9. 6. 2016, z něž s ohledem na výše popsané okolnosti případu vycházet nemohl.
21. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný je povinen vycházet z doručení usnesení krajského úřadu žalobci dne 10. 6. 2016, v důsledku čehož lhůta pro podání odvolání uplynula až dne 27. 6. 2016, kdy bylo odvolání žalobce podáno k poštovní přepravě. Odvolání žalobce tak bylo podáno včas a žalovaný je povinen se jím věcně zabývat.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 13 200 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání soudu (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč dle § 13 odst. 3 AT, tj. 300 Kč za každý úkon právní služby.
23. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.
24. Výrokem III. soud uložil žalovanému rovněž povinnost zaplatit státu částku 815 Kč, kterou ve smyslu § 60 odst. 4 s. ř. s. stát zaplatí na základě usnesení ze dne 17. 12. 2018, č. j. 65 A 43/2017-54 jako svědecké svědkyni K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 15. listopadu 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.